

Archiv obce Očín

1924 – 1945

Inventář

Číslo EL NAD: 806
Evidenční číslo pomůcky: 283

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Název vsi Očín, nalézající se zhruba 7 kilometrů jižně od Bezdržic, zřejmě vznikl buď z původního pojmenování Otín, tedy Otův dvůr, odvozeného od osobního jména Ota, nebo z dřívějšího jména Otčín, tedy Otkův dvůr, odvozeného od osobního jména Otko. K dalším českým názvům vsi patřily Oczin, Weczino, Voczino, Woczyno, Oczyno, umělé Učyn a úředně vytvořené Očim, k německým Utzin a Vtzin, k latinským pak Ocín, Oczych, Oczyno a Weczino.

První písemná zmínka o vsi Očín pochází z roku 1237, kdy se o její vlastnictví dělili Přibyslav a Štěpán z Očina. Po delší časové odmlce se objevuje zmínka o vsi Očín teprve v roce 1357, kdy patřila Soběslavovi z Očina. Vladyčí rod pánů z Očina by mohl být podle některých historických zdrojů spřízněn s majiteli nedalekého Sviňomazského Hrádku a pány ze Slavic. V roce 1380 je v souvislosti se vsí uváděno jméno Chvala z Očina, který společně se shora uváděným Soběslavem vystupoval v soudním sporu. V roce 1454 se lze znovu dočíst o Soběslavovi z Očina, potomkovi předešlého nositele téhož jména, který byl v Očíně připomínán ještě v roce 1487. Zřejmě někdy mezi lety 1560 – 1570 získali Očín páni z Vrtby, jmenovitě Sezima z Vrtby. V roce 1570 zdědili ves Očín Sezimovi synové Václav a Jan. Posléze náležela část vsi, respektive neobývaná a pobořená tvrz s dvorem k panství Trpisty, zbývající díl byl odkoupen jako příslušenství k bezdržickému panství, které v roce 1569 získal Jáchym ze Švamberka, který tím oba díly vsi spojil. V období, kdy vlastnil bezdržické

panství, rod Švamberků, došlo v tomto rozsáhlém územním celku k úpravám ohledně vnitřního uspořádání. Panství bylo tvořeno čtyřmi celky (statky Bezdrůžice, Krasíkov, Gutštejn a později také Trpisty – Třebel) a v nazývalo se podle rodového predikátu majitelů, Švamberk či Krasíkov. V roce 1659 vymřela kynžvartská linie Švamberků a majitelem bezdrůžického panství, které zakoupil, se stal Jan Kryštof Ferdinand z Heissensteinu na Starhembergu (ještě v roce 1677 odprodal Jan Kryštof Ferdinand díl Trpisty – Třebel paní Marii Terezii hraběnce Collalto). Po jeho smrti, v roce 1693, bylo panství rozděleno mezi pozůstalé tři dcery. Krasíkov/Švamberk dostala Zuzana Antonie, manželka Jana Josefa z Vrtby, která k němu získala ještě statek Gutštejn (společně se vsí Očín) od své sestry Elišky, Bezdrůžice připadly Marii Kateřině, která je v roce 1697 prodala děkanovi kapitul v Bamberku a Würzburgu Jiřímu Jindřichovi Stadionovi. Od něj zakoupila Bezdrůžice v roce 1707 Marie Gertruda Berlepschová. Pro svoji velkou zadluženost se jich však musela zbavit a věřitelé odprodali část pozdějšího panství Maxmiliánovi Karlovi Löwensteinovi. Ten posléze koupil od Jana Josefa Vrtby statky Krasíkov a Gutštejn (se vsí Očín). Výše uvedeným krokem došlo ke sjednocení celého bezdrůžického panství pod jednoho majitele. Po roce 1768 bylo panství rozděleno podle dřívějších správních celků (statků), přičemž v jejich rámci došlo ještě k detailnějšímu rozdělení. Ves Očín se ocitla pod správou statku Cebiv a Gutštejn. Tento stav setrval do roku 1850, kdy došlo ke zrušení patrimoniální správy.

V letech 1850 – 1860 byl Očín samostatnou obcí. Nejpozději v roce 1861 se ves Očín sloučila s obcí Horní Kozolupy a do roku 1920 tvořila její osadu. Počínaje rokem 1921 se ves osamostatnila, což bylo následně potvrzeno vyhláškou prezidenta zemské správy ze dne 13. června 1922, č. 20/1922 Z. z. o rozloučení a sloučení obcí v Čechách, které bylo povoleno v roce 1920.

Územní kompetence obecního úřadu se vztahovaly pouze na katastr obce Očín.

Do roku 1862 patřil Očín pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 přešla obec pod nově zřízené Okresní hejtmánství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Očín se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Bezdrůžice (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Bezdrůžice, jehož součástí byla také obec Očín. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo zřízeno Okresní hejtmánství v Teplé. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Bezdrůžice zpět pod politický okres Planá. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a obec spravoval tzv. Landrát v Teplé.

Přestože k úřednímu osamostatnění obce došlo již na počátku roku 1921, oficiální převzetí úřadu obecní samosprávou v Očíně se poněkud oddálilo. Od poloviny měsíce března roku 1921 probíhalo na tehdejším ministerstvu vnitra úřední vyřizování žádosti obce Očín o oficiální samostatnost obecního úřadu. Zároveň byly provedeny poslední kroky k potvrzení tohoto úředního aktu, když došlo ke zvolení takzvané jednatelské komise a určení prozatímního obecního úřadu v Horních Kozolupích a Očíně. Teprve dne 17. února 1923 se v obci Očín konaly první samostatné volby do obecního zastupitelstva. Dne 2. května 1923 zasedalo prvně zvolené obecní zastupitelstvo a obec Očín tak vykonala poslední krok na cestě ke své úplné nezávislosti na obecním úřadu v Horních Kozolupích.

Ze všech písemností vzniklých činností německé obecní samosprávy v obci Očín se dochovala pouze pamětní kniha obce a podací deník. Vzhledem k tomu, že úřední samostatnost Očina byla poměrně krátká, postačuje pamětní kniha k tomu, aby se podařilo rekonstruovat téměř celou její historii. Pamětní kniha je sice psaná retrospektivně s ohledem

na datum svého založení (1928), po ověření lze alespoň stěžejním údajům bez obav důvěřovat. Informace obsažené v úvodní kapitole knihy, týkající se především historických událostí a skutečností vztažených k obci Očín, byly ovšem zkreslené pisatelovou neznalostí dějin regionu. Pořizovatel záznamů vycházel z neověřených zdrojů a často si v závěrech odporuje, aniž by tomu věnoval pozornost. Kniha je navíc znehodnocena vytržením 12ti stran, patrně zachycující stav a náladu v obci v období války.

Následuje úplný přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Josef Herold	1923	1927
Wenzel Popp	1927	1931
Frank Knobl	1931	1938
Franz Wilka	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

V protokolu z dohlídky spisovny v budově MNV Očín, vykonané dvěma zástupci pracovníka okresní archivní služby při ONV ve Stříbře 10. listopadu 1953, je uvedeno, že spisy z období německé samosprávy měly být částečně zničeny. Ve spisovně MNV Očín byl nalezen pouze podací deník s uváděnou datací 1924, který byl odebrán pro trvalou archivní úschovu.

Archivní soubor AO Očín byl do tehdejšího okresního archivu převzat současně s archivním souborem MNV Očín EL NAD 75, ke kterému byl přiřazen v roce 1953, bezprostředně po vykonané skartaci v tomtéž roce.

Pamětní kniha obce byla v průběhu 70. let 20. století zařazena do Sbírký kronik EL JAF 450, když byla v roce 1978 uváděna mezi ostatními kronikami uloženými v okresním archivu.

Teprve při revizi archivního souboru MNV Očín EL NAD 75 dne 22. prosince 2000, respektive rozpuštěním Sbírký kronik EL JAF 450, byl vyčleněn materiál německého původce, následně od těchto souborů oddělen a vytvořen nový archivní soubor s označením AO Očín EL NAD 806, s datací 1924 – 1945 a metrází 0,04 bm (revizní list z 22. 12. 2000).

V archivním souboru se nachází podací deník z let 1924 – 1945 (inv. č. 2), v jehož vedení pokračovala česká samospráva ve třetí čtvrtině roku 1945. S přihlédnutím k okolnosti, že zápisy provedené českou samosprávou tvoří zanedbatelnou část knihy (přibližně 1 stranu ze dvou stovek popsaných), bylo by neúčelné převádět tento podací deník do archivního souboru MNV Očín a byl proto ponechán na svém dosavadním místě.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Očín pochází z let 1924 – 1945. Jedná se o 1 úřední knihu a 1 podací protokol o celkové metrází 0,04 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti I. a II. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je poměrně dobrý, avšak pamětní kniha byla zasažena vlhkem, které znehodnotilo několik zápisů v knize natolik, že je lze číst buď s potíží nebo zůstaly docela nečitelné. Podací deník je bez desek.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Nejvýznamnější a v podstatě jedinou dochovanou, badatelsky využitelnou částí archivního souboru AO Očín zůstává pamětní kniha obce (inv. č. 1). Především novodobé informace z hlediska samostatnosti obce je možné získat pouze tam, neboť v regionální literatuře se jedná o neznámá fakta.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v prosinci roku 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 30. května 2008

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan – Weseritz und Umgebung, Planá 1926

Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl III. M – Ř, Praha 1951

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, Praha 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933

August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998

Seznam míst v království Českém, Praha 1913

Státní oblastní archiv v Plzni, Průvodce po archivních fondech, svazek 3 Praha 1976

Über Grenzen hinweg, Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mähring, Tirschenreuth 1984

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jednotka
---------	-------	---------------	----------------

Obecní úřad od roku 1850 – 1945

Úřední knihy

Knihy všeobecné správy obce

1	Pamětní kniha obce	1928 – 1938	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Spisový materiál

Registraturní pomůcky

2	Podací protokol	1924 – 1945	R 1
---	-----------------	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Očín
Značka archivního souboru:	AO Očín
Časový rozsah:	1924 – 1945
Počet evidenčních jednotek:	2 (1 úřední kniha, 1 podací protokol)
Počet inventárních jednotek:	2
Rozsah bm:	0,04 (0,02 úřední kniha, 0,02 podací protokol)
Stav ke dni:	30. května 2008
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl